

Г-жа Сотенвилъ.

Безъ съмнение зетко, трѣбва сега да бждишъ най благодаренъ отъ всичките хора.

Клодина.

Вѣроятно. Ето една жена, както трѣбва. Блазе тебе че имашъ една такава жена! трѣбва да и цалувашъ стѣпките даже.

Г. Данденъ (на страна).

Хе! Предателко! Изеднице!

Г-нъ Сотенвилъ.

Какво е, зете? Защо не благодаришъ малко на жена си, за искренността що виждашъ да показва за тебе?

АНГЕЛИКА.

Не, не тате, не е нужно. Нема отъ мене никакво задѣлжение за това що вижда, и всичко каквото права, не го права освенъ за моята собствена любовъ.

Г-нъ Сотенвилъ.

Каде отивашъ щерко?

АНГЕЛИКА.

Отдалечявамъ са тате, само и само да го не гледамъ

Клодина (на Г. Дандена).

Има право да бжди ядосана, тя е една жена